

Nils Gabriel Djurklou.

Friherre Djurklou föddes på Sörby i Norrbyås i Närke den 24 juli 1829 och var son af kaptenen friherre Gabriel Djurklou och friherrinnan Kristina Maria Silfverschiöld. Efter förberedande studier vid Uppsala lyceum inskrefs han 1847 vid Uppsala universitet såsom student af Södermanland-Närkes nation, i hvars glada och på vitter idrott då så rika kamratlif han tog en liffig del. Han tillhörde ock den äldsta uppsättningen inom det illustra sällskapet S. H. T., där han som tjänsteman var mycket verksam. År 1854

aflade han kansliexamen och anställdes som e. o. amanuens i riksarkivet men lämnade samma år denna befattning för att öfvertaga fädernegården Sörby. Här delade han länge framåt jordbrukarens omsorger med de vetenskapliga och allmänna arbeten, hvarom vi nu i korthet skola påminnas. Först 1883 lämnade han landtbruket och flyttade till Örebro för att mera odeladt ägna sig åt sin då förevarande maktpåliggande uppgift.

Under sin Sörbytid verkade han från 1866 och några år framåt såsom antikvitetsintendent, och från 1863—1871 var han anställd såsom kammarherre hos Hennes Majestät drottning Lovisa, hvilken tjänstgöring blef af ej ringa betydelse för hans vetenskapliga verksamhet genom det rika tillfälle han därunder fick till arkivforskningar. Vid hofvet blef han mycket uppburen, men hoftjänstgöringen behagade icke på längden den själfständige mannen. — Djurklou afled den 31 mars 1904.

Få män hafva väl funnits, som verkat så mycket till gagn och nytta inom en provins som friherre Djurklou. Hela hans lif har gått ut på att i andligt och materiellt hänseende höja denna bygd, som varit honom så kär. Och med framgång arbetade han; ihärdig, med målet stadigt i sikte, släppte han aldrig taget. Han tillhörde det alltmer glesnande ledet af män, som med åsidosättande af egna fördelar och enskildt lugn — och det gjorde han kanske mer än nödvändigt var — lefva för det offentliga, för samhället, för framtiden. Ingenting, som kunde gagna, lyfta, förbättra och förädla, var honom främmande. Han inlade entusiasm i hvad han företog sig och därför vann han segrar. Vidtomfattande voro hans intressen, och hans begåfning sträckte sig åt vidt skilda håll, och så kunde Djurklou, en så genialisk fantasimänniska, taga itu med så torra och svårlösta värf som de, som stodo i sammanhang med den stora och svåra, segslitna sjösänkingsfrågan, och däri inlägga hela sin energi samt föra den till ett godt slut.

Här ha vi dock att uteslutande ägna vår uppmärksamhet åt Djurklous första kärlek, och som han äfven blef trogen in i det yttersta: hans insatser i det andliga kulturarbetet.

Redan under sin Uppsalatid började Djurklou intressera äfven andra för kulturella uppgifter. Det gällde då svenska folkspråket,

dess upptecknande och tillvaratagande, »såsom varande af stor vikt för beredande af kännedom om Nordens forntid», och försökte han få en förening till stånd för folkspråkets upptecknande och tillvaratagande medan tid var. Då lyckades han ej. Tiden var ännu icke mogen därför. Fornminnesföreningarna måste gå före; Djurklou själf blifva banbrytaren äfven därför. Mera offentligt uppträdde han 1856 i »Närkes präst- och lärareförening», där han höll ett föredrag betitladt: »Några ord om svenska landskapsmålen». Med ungdomlig glöd och entusiasm griper han verket an. Han vädjar till dem, som representerade den andliga kulturen inom denna ort. Deras bistånd utbeder han sig »för beredande af en fullständigare kännedom om våra munarter i allmänhet samt främst och närmast vårt landskapsspråk, 'nerkingskan', som han på grund af bevarade sägner, fornlämnningar, ortnamn, folktyper och språkegenheter fann vara af stor vikt att närmare studera.» De borde sluta sig tillsammans till arbete därför och »härföt detta hans företag från den varmaste kärlek och beundran af vårt urgamla, från urfria fäder ärfda, härliga modersmål». Och denna glödande kärlek till land och folk, dess språk och minnen blef alltfort den bärande kraften i hela hans verksamhet.

Detta blef uppslaget till stiftande af »Föreningen för Närkes folkspråk och fornminnen» den 1 oktober 1856, under Djurklous ledning och på hans initiativ. Han blef sedan den ledande, ordnande och sammanhållande kraften däri, tagande initiativ i allt, som kunde ligga inom området för föreningens åtgöranden under dess mycket lifskraftiga ungdomstid. Hvad han därvid uträttade vore att så godt som skrifva föreningens historia för denna tid. 1866 afgick han som föreningens sekreterare på grund af offentliga uppdrag och trägna göromål. 1873 afsomnade föreningen med dess andre sekreterare doktor Hofbergs afgang, men på Djurklous och härads höfding Stenbergs initiativ lefde föreningen upp i ny gestalt 1878 i »Närkes fornminnesförening». Äfven nu var det friherre Djurklou, som gaf förslag till stadgar, som antogos.

Men för framgång i föreningens arbete behöfdes en ledtråd, en lättfattlig undervisning om hvad som borde göras, huru det bäst och

lämpligast kunde utföras samt om syftet och vikten af föreningens arbete. Äfven en sådan handledning utarbetade han, och den utkom 1860 under titel: »Ur Närkes folkspråk och folklif, anteckningar utgifna till fornvänners ledning», hvilket arbete, med afseende på dess kraftigt lifvande impulser och det vidsträckta inflytande det utöfvat, helt säkert varit af långt större betydelse på detta område än något annat som flutit ur Djurklous penna. Det användes nämligen äfven såsom »ledtråd» inom de många efter mönstret af denna i andra landskap inom kort uppkomna föreningarna. Den utdelades och blef genom sitt intresseväckande innehåll en mycket läst »folkbok». Denna handledning uttalade äfven lystringsord ej blott till Närkes allmänhet utan äfven till svenska folket, ord om svenska folkets plikt att själfv taga hand om sina fornminnen, om sitt språk, sina sägner och sagor, sina folkvisor för att »innan de gamla lagt sina hufvud till hvila» upptecknas, bevaras, studeras och göras tillgängliga för forskaren — uppryckande och manande ord, som ej förklingade ohörda. De gingo vida ut. Föreningar uppstodo inom kort inom en mängd af Sveriges landskap, visserligen organiserade efter hvarje Orts olika behof och önskningsar, men dock mer eller mindre efter Närkes såsom förebild. Och i de flesta fall anlidades Djurklou såsom rådgifvare. Han fick föra en outtröttlig brefväxling med lärd och olärd i allt hvad som angick föreningens verksamhet och syften: var en lefvande »ledtråd» i vidsträckta kretsar för ordnandet af den vidtgående fosterländska rörelse och verksamhet, som med »föreningen för Närkes folkspråk» och Djurklous förenämnda arbete begynte och som i våra dagar tagit en sådan omfattning. Af så stor betydelse blef detta Djurklous ungdomsarbete i den fosterländska odlingens tjänst till väckande af »mera svenskhet i sinne och håg», hvilket låg den varme fosterlandsvännen främst om hjärtat.

Bland initiativ, som i syfte af fornminnesvård under denna period af Djurklou togos, må vidare anföras, huru som han yrkade på att en bättre vård skulle tagas om våra gamla, då så försummade kyrkoinventarier, hvilka till god del voro dyrbara minnen af en gammal kultur, att de borde, där de icke kunde väl vårdas, deponeras i något museum, såsom nu ock sker; att grafstenar borde

bättre skyddas, helst upptagas ur kyrkogolfven och infogas i kyrkomurarna o. s. v., hvilket sedan ock blifvit af regeringen påbjudet. Och, hvilket intresse för våra kyrkors inventarier och minnen har icke sedan framvuxit!

Äfven upptog han 1868 frågan om ett provinsmuseum och ett anordnande på Örebro slott därför, en fråga som först tio år därefter blef uppförd på dagordningen och på 1880-talet genomfördes. Hans framsynthet framträdde ock härvid därutinnan, att han yrkade det provinsmuseet äfven borde omfatta »yngre tiders odling och seder», något som blifvit beaktadt i fråga om det nyinrättade »Örebro länsmuseum».

Såsom antikvitetsintendent företog Djurklou antikvariska forskning i Värmland (1866—1867), i Elfsborgs län (1868—1869) samt i Finnveden och Mo härad i Småland 1870, genomströfvade dessa trakter och gjorde rika fynd i fornminnen, saga, sägner och folkspråk, gjorde omfattande anteckningar ur kyrko- och häradsarkiv samt sökte öfverallt väcka befolkningens intresse för traktens gamla minnen och fornlämningar. Resultatet häraf föreligger i en mängd — minst ett tiotal — väldiga folianter och kvartband, flertalet med talrika teckningar, förvarade i antikvitetsakademiens arkiv. Djurklou, som älskade upplysning, hade gjort sig förhoppning om, att det mesta af det sålunda inhöstade skulle befordras till tryck. Han ville med sina anteckningar och forskningsresultat upplysa, intressera och draga folket med sig, väcka kärlek till våra minnen och uppelda fosterlandskärleken. Men den dåvarande gamle riksantikvariern var af annan åsikt. Han ville icke offentliggöra det, blott insamla och gömma, liksom rufva däröfver, och så förblef allt otryckt, magasinerad på akademiens hyllor. Detta förtröt så Djurklou, att han icke vidare ville ägna sig åt denna art af forskning utan upphörde därmed. Men han ägnade sig sedermera så mycket mer åt andra grenar på forskningens vida fält.

Om Djurklous mångsidiga författare- och forskningsverksamhet i öfrigt må i korthet anföras. Såsom sagoförtäljare och »folklorist» intager han utan gensägelse främsta rummet bland sina samtida i vårt land. Han var en kvick, humoristisk och målände berättare

icke blott i skrift utan ock i tal, och han träffar alltid det karakteristiska, behärskar »tongmåle», vare sig det är värmländska eller närkiska, och återgifver i sällskapliga kretsar såväl bohusslänska och skånska som småländska dialekter såsom en inföding. Så förtrogen var han med folkets egna föreställningar och den munart han återgaf. Så väl hade han studerat sig in därutinnan. Han kunde därför lämna sanna bilder ur folklivet, det ytterst sällan de uppträdande s. k. »landsmålarne» kunna. — I eftervärldens hågkomst kommer han nog såsom forskare också att lifligast bevaras genom sina »Sagor och äfventyr, berättade på svenska landsmål» (1883), dessa af den friskaste landtliga humor genomdada, troget återgifna små bygdehistorier, hvilka ådragit sig mycken uppmärksamhet och blifvit förträffligt öfversatta till norska och engelska språken.

I olika tidskrifter strödde han kring sig »svenska sagor i svenskt landsmål», kännetecknade af samma trohet och ljusa humor, som hans förenämnda sagosamling.

För svenska landsmålsföreningarnas sträfvanden intresserade sig helt naturligt Djurklou mycket varmt, så mycket mer som de utgjort föremål för hans intressen alltifrån ungdomstiden. Han förväntade sig därigenom »ett upptecknande (såsom ock skett) ej blott af de mer och mer försvinnande munarterna, utan jämväl af de framfarna tidernas tro och lif, som i våra sagor, sägner, visor, ordspråk, gåtor och skrock m. m. ännu lefva på folkets läppar och omsluta en rik skatt af icke blott oundärliga upplysningar om det lif, som i folkspråket sökt sig uttryck och således blott kan förklara det samma, utan äfven ytterst märkliga om ock förvirrade erinringar från urgamla mytiska föreställningar af högre ålder än dem vi lärt känna i eddorna och den äldre isländska litteraturen».

I hans mycket bemärkta föredrag (vid Landsmålsföreningens allm. fest i Uppsala 1879) »Om svenska ortnamn, ställda i samband med historiska och kamerala forskningar», framhåller han på ett öfvertygande sätt ortnamnens betydelse såsom kunskapskällor för vår äldre topografi och etnografi, uppvisar hvilket rikt utbyte kan vinnas, om ortnamnen skärskådas i sammanhang med bygdens hi-

storiska, ekonomiska och till och med kamerala förhållanden. Äfven detta har ju ock i nutida forskningen gjort sig gällande.

Intressanta och för vår folkkänedom värdefulla folklifsskildringar har han gifvit oss i skrifterna: »Från Värmlands finnskogar» (1873), »Unnarsboarnas seder och lif» (1874), en för vår folkkänedom särdeles viktig urkund, samt »Lifvet i Kinds härad i Västergötland i början af 17:de århundradet» (1885), hvilket arbete visar, hvilken rik och förtrolig inblick i tidens enskilda lif domböckerna kunna gifva, och huru det allmänna rättsförhållandet i äldre tider tedde sig och gammal sed egde vitsord gentemot gammal lag.

En rad af mera utförliga eller kortare skrifter såsom anmälningar eller recensioner eller inlägg i någon kulturhistorisk fråga visar huru bevandrad och intimt förtrogen han var med våra medeltidsurkunder. — Bakom hans talrika anmälningar af skrifter ligger ofta ett ej obetydligt forskningsarbete. Med notiser, anekdoter och faktiska uppgifter belyser han ofta och i rikt mått sitt ämne. I alla hans småskrifter »framlyser med karakteristisk skärpa i tankegång och stil en författare, som väl behärskar sitt ämne, vet att förläna det klarhet och precision och står för hvad han sagt».

Såsom genealog och personalhistoriker intager Djurklou äfven ett af de främsta rummen i vårt land och har betecknats såsom den utan all fråga förnämste kännaren i nutiden af svenska adelns historia. Åtskilliga afhandlingar vittna om vidsträckta insikter och djupgående forskning på detta område. Så hans inträdestal i K. Vitt. Hist. och Ant. Akademien: »Om Göran Månssons till Bolmsnäs jordebok, några bidrag till Stjerneättens historia» (1876); vidare hans »Bidrag till Svenska frälsets historia», anmälan af Schlegels och Klingspors »Den ointroducerade adelns ättartaflor» (1876); »Om arfs- och bördstvisterna efter Eggert Grupendal» (1878); »Arfstvisten mellan Nils Nilssons till Traneberg och fru Ingegerds till Öja afkomlingar» (1890). I »Svenska släkter med sparren öfver ett blad till sköldemärke», åtföljda af släktaflor, söker han förklara det inre samband, som antagligen funnits mellan de skilda ätter, hvilka i vårt land under olika tidsåldrar fört detta sköldemärke samt utreda deras dunkla uppkomst. I dessa arbeten visar sig hans öfverlägsna förmåga att i det

ändlösa virrvar af personer och förhållanden, hvarinom ätte- och godsforskaren måste drifva sitt sökande, sikta materialet, kombinera de strödda spillrorna och sammanknyta länkarna till ett helt samt belysa lifvet och tidsförhållandena därunder. Huru han ur de torra och gamla diplomatierna kan framlocka lefvande bilder och intränga på personlifvets mera dolda områden framgår noggsamt af hans afhandling om »Jöns Gerekeson ärkebiskop i Uppsala 1408—1421», där han i den sorgligt ryktbare ärkebiskopens lefnadssaga framställer en tafla full af dramatiskt lif med rika kulturhistoriska och rent psykologiska iakttagelser och framletar de kämpandes rent personliga förhållanden, hvilka mer eller mindre trycka sin prägel på deras offentliga uppträdande. Anmärkas bör, att hvad Djurklou såsom genealog och personhistoriker i tryck utgifvit, är blott en försvinnande del af det material han samlat för medeltidens personhistorik och isynnerhet dess släktförhållanden, hvilka samlingar utan tvifvel måste blifva af stor betydelse för vetenskapsmannen och släktforskaren.

Men det var icke blott på forskningens och den stränga vetenskapens område friherre Djurklou intog en så framstående plats. Hans mångsidiga begåfning och intresse samt hans arbetsförmåga, som icke får mätas med vanligt mått, gjorde att han äfven på det praktiska lifvets område kunde uträtta stordåd. Att verka såsom banbrytande vetenskapsman och på samma gång göra sig så omfattande gällande i lifvets praktiska förhållanden, hör väl till sällsyntheterna. Som hans lifs största bedrift framstår hans verksamma och ledande insats i det stora arbetet på Hjälmarens och Kvismarens sänkning. Med afseende därpå har med fullt skäl blifvit sagdt, att »få äro i vårt land de män, hvilka i samma grad som friherre Djurklou bidragit att inom Sveriges gräns eröfra Finland åter». Om hans många skrifter i Hjälmarsänkingsfrågan likasom om hans praktiska verksamhet och många förtroendeuppdrag för öfrigt är emellertid här icke platsen att orda.

Om såväl det ena som det andra af hvad Djurklou i här angifna hänseenden utfört gäller den framstående danske forskarens ord, som Djurklou tagit till motto på sitt banbrytande arbete: »At kalde til liv hvad der er nær ved til at dø, at vække livet hvor

det slumrer er menneskets ædleste gerning.» - Och en sådan gärning har friherre Djurklou i eminent mening utfört. Med hans bortgång den 31 mars 1904 hade Närke förlorat en af sina största söner, fosterlandet hade en hängifven offervillig son mindre.¹

Efterföljande förteckning på friherre Djurklous kulturhistoriska och etnografiska såväl tryckta som viktigaste otryckta arbeten hafva vi sökt göra så fullständig som möjligt varit, till tjänst för forskaren.

I. Arbeten, afhandlingar och uppsatser i forn-, folklifs- och språkforskning m. m.

a) *Tryckta.*

Några ord om svenska landskapsmålen. Föredrag vid Nerikes Prest- och Lärare-förenings sammankomst den 7 juni 1856. Örebro 1856.

Inbjudningsskrifvelse till stiftande af en förening för Nerikes folkspråk och fornminnen. Örebro 1856.

Stadgar för Föreningen för Nerikes folkspråk och fornminnen. Örebro 1856. — Antagna oförändrade på allmän sammankomst den 1 oktober 1856.

Förslag till föreskrifter för samma förenings vård om yttre minnesmärken. Inf. i Örebro Tidning 31 jan. 1857. Antaget oförändradt på allmän sammankomst den 28 jan. 1857.

Tal vid ofvan nämnda årssammankomsts öppnande. Inf. i Örebro Tidning februari 1857.

Årsberättelse för nämnda förenings verksamhet under år 1858. I föreningens protokollsbok. Införd i Nerikes Allehanda s. å.

Årsberättelse för samma förening under åren 1859 och 1860. Tr. i Örebro 1861. Afgifven den 6 december 1860 och undertecknad liksom de följande af dr G. W. Gumælius (ordförande) och G. Djurklou (sekreterare).

Förslag afseende Föreningens för Nerikes folkspråk och fornminnen anslutning till K. Vitterhets-, Historie- och Antiquitets-

¹ Om Djurklous lefnad och verksamhet se vidare *J. Wahlfisk*: Minnesteckning öfver friherre N. G. Djurklou i Meddelanden från Nerikes fornminnesförening III, Örebro 1904, hvilken användts för denna framställning.

akademien. Örebro 1861. — Antaget af Akademien med någon förändring den 10 dec. 1861.

Årsberättelse för samma förening under år 1861. Afgifven i dec. 1861. Tr. i Örebro 1862.

Ur Nerikes folkspråk och folklif. Anteckningar utgifna till fornvänners ledning. Örebro 1860.

Föreningens för Nerikes folkspråk och fornminnen verksamhet under åren 1862 och 1863. Ingifven till K. Vitt-, Hist.- och Antiquitetsakademien. Tr. i Antiquarisk Tidskrift för Sverige, del I. Stockh. 1864.

Likartade redogörelser för åren 1864 och 1865, båda tryckta i samma tidskrift, del II. Stockh. 1869.

Om svensk fornforskning och K. Maj:ts nådiga förordning af den 29 november 1867. Örebro 1872.

Uppsats i anledning af en anmälan af nämnda skrift. Göteborgs Handels- och Sjöfarts Tidn. 1872.

Bronsfrågan och lagutskottet. Uppsats i striden om bronsens frigörande. Aftonbladet 21 april 1873.

Anföranden i samma och därmed sammanhängande frågor vid Svenska Fornminnesföreningens årsmöte i Örebro 19—21 juni 1871. — Svenska Fornminnesföreningens Tidskrift 1872.

Omtryck af Hambraei öfversättning af Erasmi Roterodami: De civilitate morum puerilium. Thet ähr: En gyldenne Book om vnga personers Sedhers Höffweligheet. Örebroæ Typis Bohlinianis, anno 1872. Med inledning och ordlista af utgifvaren.

Några anmärkingar i anledning af dr H. Hildebrands skrift »Den vetenskapliga forskningen, hennes uppgift, behof och rätt». Genmäle. — Sv. Fornm.-fören:s Tidskr. 1873.

Hvad den »privata» fornforskningen väntar af 1873 års riksdag. Stockholm 1873. — Uppsats utdelad bland riksdagsmännen under kamrarnas behandling af bronsfrågan. Resultat: bronsen frigafs.

Om vapentaget såsom laglig bekräftelseform i Sverige Sv. Fornm.-fören:s Tidskr. 1872. (Ursprungligen föredrag i Sällskapet af den 18 febr. 1862 [Concordia].)

Svenska sagor i svenskt landsmål. Sv. Fornm.-fören:s Tidskr. 1874. Framställning huru dessa enligt författarens åsikt böra upptecknas jämte språkprof.

Unnarsboarnes seder och lif efter Lasses i Lassaberg anteckningar. Sthlm 1874. Förut delvis införd i »Förr och Nu» 1873 och i »Land och Folk» 1874.

Nya bidrag till kännedom om Sveriges förhistoriska tid. — Anmälan af Sveriges forntid af O. Montelius samt af Jordfynd fr. Wärends förhistoriska tid af J. A. Wittlock. Svensk Tidskrift 1874.

Från Vermlands Finnskogar. I »Land och Folk» 1873.

Strödda anteckningar om Kinds härad i Vestergötland i äldre tider. Sv. Fornm.-fören:s Tidskr. 1877. Kort sammanfattning af årsberättelsen 1869 i hvad den rör nämnda härad.

Bidrag till svenska frälsets historia. Anmälan af B. Schlegels och C. A. Klingspors arbete: »Den ointroducerade adelns ättartaflor.» Hist. Bibl. 1: 1. Sthlm 1876.

Om Göran Månssons till Bolmsnäs Jordebok. Några bidrag till Stjerneättens historia. Sthlm 1879. Inträdestal i K. Vitt-, Hist.- och Antiqv.-Akademien den 10 okt. 1876.

Bidrag till Svenska frälsets historia under medeltiden. I: »Om arfs- och bördestvisterna efter Eggert Grupendal.» Hist. Bibl. 1878.

Bidrag till Svenska frälsets historia under medeltiden. II: »Arfstvisten mellan Nils Nilssons till Traneberg och fru Ingegerds till Öja afkomlingar.» Hist. Tidskr. 1890.

Svenska släkter med sparren öfver ett blad till sköldemärke. Hist. Tidskr. 1891.

Redogörelse för restauration af fornlemningar i Kind. Afg. till Vitt-, Hist.- och Antiqv.-akademien. Tr. i Akad:s Månadsblad.

Inledningsord till Nyare bidrag till kännedom om de svenska landsmålen ock svenskt folklif. Tr. i tidskriften med samma namn, I, 1879.

Om svenska ortnamn, ställda i samband med historiska ock kamerala forskningar. Föredrag i samma tidskrift I: 11. Sthlm 1880.

Sagor och äfventyr, berättade på svenska landsmål. Med illustrationer af Carl Larsson. Sthlm 1883.

Samma arbete öfversatt på norska af Nordahl Rolfsen: »Folke-Eventyr, fortalte paa svenske Bygdemaal.» Med illustrationer af Kittelsen og E. Wærenskiold. Kristiania 1887.

Samma arbete öfversatt på engelska af H. L. Brækstad »Fairy Tales» from the Swedish of Baron G. Djurklou, with Illustrations by Th. Kittelsen & Erik Werenskiold and one Frontespiece by Carl Larsson. London M C M I. Dessa sagor hafva ock på ett synnerligt förtjänstfullt sätt blifvit omskrifna på vanligt svenskt talspråk af Djurklous dotter, fru Elsa Djurklou-Aschan: Sagor och äventyr. Från närkes- och värmlandsmål till vanligt talspråk öfverflyttade. Illustr. af Hj. Renström. Stockholm 1912.

Lifvet i Kinds härad i Västergötland i början af sjuttonde århundradet. Anteckningar ur häradets domböcker. Bidrag till vår odlings häfder utgifna af A. Hazelius, 4. Stockholm 1885.

Den »onde» i folktron. Sv. Fornm.-fören:s Tidskrift 1892.

Jöns Gerekeson, erkebiskop i Uppsala 1408—1421. Kulturbild från Eriks af Pommern dagar. Hist. Tidskrift 1894.

Öfverste Nils Djurklows (f. 1641 † 1714) egenhändiga lefnads-teckning. Hist. Tidskrift 1894.

Om vedernamn och känningsnamn i äldre och nyare tider. Sv. Fornm.-fören:s Tidskrift 1894. Ursprungligen ett föredrag i kortare form i sällskapet Concordia: Om namn och känningsnamn bland allmogen. Tr. i Svenska Fam. Journ. maj 1876.

Hvem var Staffan Stalledräng? Ett bidrag till lösningen af denna fråga. Sv. Fornm.-fören:s Tidskrift 1902. I kortare form meddelad i Södra Nerikes nations i Upsala 1897 utg. festskrift: »Till vår hemhygd.»

Några ord om våra folksagor. Föredrag i K. F. U. M. i Örebro. I Meddelanden fr. Nerikes Fornminnesförening I. Örebro 1896.

b) Otryckta.

Om några vid Hjelmarsnäs funna äldre permebref med bifogad släktafla och sigillteckningar. Bilaga till den årsberättelse som från

Nerikes Fornminnesförening ingafs till K. Vitt.-, Hist.- och Antiqv.-Akademien 1864.

Årsberättelse till K. Vitt.-, Hist.- och Antiqv.-Akademien 1865 fr. Djurklou såsom Antikvitets-intendent, jämte en stor samling sagor, sägner och ordspråk. Stor foliant i Akademiens arkiv.

Årsberättelse för år 1866. Bidrag till Ö. Vermlands antikv. topografi, med många teckningar. Kwartband i Akadem. arkiv.

Bilagor till nämnda berättelse, innehållande tillägg och redogörelser för permebref samt lagmanslängder från Vermlands medeltid. Obund. kvart i Akad. arkiv.

Karta öfver Östra Vermland, upptagande alla där befintliga hemman och torp samt socknegränserna på Carl IX:s tid. D:s konceptexemplar. Stor folio i Akademiens arkiv.

Bidrag till V. Vermlands antikvariska topografi med många planscher. Årsberättelse af Antikv.-intendenten för 1867. Kwartband i Akadem. arkiv.

Antikvariska undersökningar i norra delen af Elfsborgs län i Vestergötland, med många afbildningar. Årsberättelse af Antikv.-intendenten för 1868. Kwartband i Akademiens arkiv.

Redogörelse för ett besök på Bohus fästning, ingifven till K. Vitt.-, Hist.- och Antikv.-Akademien.

Redogörelse för en hållkista i Bohus län, ingifven till samma akademi.

Summarisk redogörelse för Antikvitets-intendentens verksamhet 1869, med några förslag, ingifven till Akademien.

Antikvariska undersökningar i Elfsborgs län, Vestergötland, södra delen, med ett stort antal planscher. Årsberättelse af Antikv.-intendenten för 1869. Kwartband i Akademiens arkiv.

Antikvariska undersökningar i Finnveden och Mo härad 1870, med ett stort antal planscher. Årsberättelse af Antikv.-intendenten för 1870. Kwartband i Akademiens arkiv.

Om Nordboarnas biländer och upptäcktsfärder i Vesterviking. Föredrag 1862 i sällskapet Concordia i Örebro.

Inlaga till Svenska Fornminnesföreningen med uppgift på de fornlämningar, som under antikvariska resor befunnits värda närmare

undersökning, afgifven 1870. I Fornminnesföreningens arkiv. Ingen påföljd.

Inlaga till Sv.Fornm.-fören:s styrelse 1873 med begäran om anslag åt v. pastor Palmgren att verkställa antikvariska undersökningar. Bifölls.

Berättelse till K. Vitt.-, Hist.- och Antiqv.-Akademien om företagen besiktning af fornminnen (1879?).

Vidare må här märkas hans efterlämnade digra samlingar i genealogi och bidrag till medeltidens gods- och personhistoria, hvilka samlingar han ej hunnit mer än delvis utarbета i ett stort, ej afslutadt arbete »Våra frälsesläkter». Manuskriptet är deponerat i Riddarhusets arkiv.

II. Svenska folksagor i landsmål och folksägner; skrock.

(Utom de under I upptagna större samlingarna.)

Svenska folksägner. Prof på svenska sägner: åtskilliga i tidskriften »Nu» 1875; i Svenska Familje-Journalen 1877 och i Nornan 1878.

Svenska sagor i svenska landsmål. Prof på svenska sagor från Fryksdalen i »Nu» 1875; från Nerike i »Nu» 1875 och 1876, i »Förr och nu» 1878, i Sv. Familje-Journalen jan. 1879 samt i Landsmålsfören:s Tidskr. 1879—80.

»St Per som jordbrukare.» I Nornan 1879.

III. Smärre folklifsbilder och kulturhistoriska uppsatser.

Ur Stackeds häfder. Kulturbild från 17:de seklet. I »Nu» 1875. Skolsånger och skolstryk. Kulturbild fr. medeltiden. I »Nu» 1875.

Tvenne spelmän. Kulturbild fr. 19:de seklets början. Sv. Familje-Journalen juni 1875.

Ett vittnesmål. Kulturbild från Nerike. I »Nu» 1875.

Min första skjutsfärd. Berättelse i »Nu» 1876.

Tassa Lars, ett finnskogens vidunder. Kulturbild fr. Vermlands finnskogar. Sv. Familje-Journalen, 1876, h. I.

Ett besök i Bollebygd. Reseminne fr. 1869. I »Sverige, fosterländska bilder». Stockh. 1877—78.

Också en fornforskare. Reseminne fr. 1868. I »Nu».

Ett besök på Rautakylä. Studentminne. I »Nu».

Mäster Konstig. Folklifsbild. I »Nu».

Huruledes M:r Andreas Jonæ Brusemontanus fick Törnekulla gäll och huru han der gjorde sitt inträde. Tidsbild från 1600-talet I »Nu».

Folklifsbilder. Flytande bostad i Fryksdalen. I »Förr och Nu» 1874.

Folklifsbilder: 1. »Huru Stenstorpa-Brita fick veta hvad Kallepojken skulle göra med potatesen.» 2. »Värre och värst.» I »Vintergatan» 1896.

»Nerike». I »Vårt land», Stockh. 1888, s. 115—120.

Landtbruket i Nerike för 50 år sedan. I K. Hushålln.-sällsk. Tidskrift 1901, h. 3.

IV. Anmälningar och granskningar.

Svenska Riks-Archivets Permebref af Kullberg. Anmälan i Nya Dagl. Allehanda 1873.

Den ointroducerade adelns ättartaflor af Klingspor och Schlegel. Anm. i Svensk Tidskrift 1872, h. 4. (Ett helt skrifark bortkom vid sättningen. Uppsatsen därför ofullständig.)

Klingspors Lefnadsteckningar I:1. Anm. i Sv. Tidskrift 1875.

Svenska Fornminnesfören:s Tidskrift B. 2. Anm. i Sv. Tidskrift 1875.

Lektor K. F. Karlsons Blad ur Örebro skolas historia h. 1—3. Anm. i Sv. Tidskr. 1875, h. 7—8. Samma arbete h. 4. Anm. i Hist. Tidskr. 1899, h. 3.

Konung Gustaf I:s registratur af Granlund. Anmäld och försedd med hist. belysningar i Hist. Bibl. Del 2.

Vestergötlands Fornminnesförenings Tidskrift. H. III. Anm. i Hist. Bibl. del 4.

Om Noraskog. Äldre och nyare anteckningar, utgifna af Joh. Johansson, II. Anm. i Hist. Tidskrift 1882.

Börk: Darius, ett skådespel, utg. af K. F. Karlson. Anm. i Sv. Tidskrift 1874, h. 3.

Om ursprunget till den historiska myten om Fale Bure af Bygdén. Bidrag till utredning af denna fråga i Hist. Tidskrift 1891.

Sveriges medeltid af H. Hildebrand. Anm. i Hist. Tidskr. 1895.

Svenska adelns ättartaflor fr. 1857. Utg. af F. U. Wrangel och O. Bergström. Anm. i Hist. Tidskr. 1896.

Teckningar af Svenska adelns familjelif i gamla dagar af Ellen Fries. Anm. i Hist. Tidskr. 1897.

Danmarks Adels Aarbog af H. R. Hiort-Lorenzen og L. Thiset 1897. Anm. med talrika belysningar i Hist. Tidskr. 1897.

Bidrag till Karlskoga krönika af Joh. Johansson och Karlskoga Bergslags historia och beskrifningar af Gust. Lindberg. Anm. med belysningar i Hist. Tidskr. 1899.

Joh. Wahlfisk.